Mekke'nin fethi

İBRAHİM BÖLÜKBAŞI
DİN GÖREVLİSİ

MEKKE'NİN VE GÖNÜLLERİN FETHİ

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ١

Şüphesiz biz sana apaçık bir fetih verdik.

MEKKENİN fethi tarihi kaynaklara göre hicri takvime hicretten 8 sene sonra 20 ramazanda .miladi takvime göre 1 ocak 630 da fetih muhasarası başladı 11 ocakta fetih gerçekleşti.

Fetih Nedir?

Fetih; şehirleri ve ülkelerin kapılarını, Allah'ın mesajını yaymak amacıyla İslâm'a açıp, İslâm idaresi altına almak demektir. Arapça'da "açma, yol gösterme, hüküm verme, galibiyet ve zafere ulaştırma" anlamlarına gelen fetih, kavram olarak İslâm'ın meşru gördüğü maksat ve usuller çerçevesinde, müslümanların Müslüman olmayan şehirleri, ülkeleri almalarına denir

MEKKE'NİN FETHİ'NİN GERÇEKLEŞMESİNİN ÖNEMİ NEDİR.

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ
مُبَارَكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾

Şüphesiz, âlemlere bereket ve hidayet kaynağı olarak insanlar için kurulan ilk ev (mescit), Mekke'deki (Kâbe)dir. Âl-i İmrân : 96

1-Mekke dünyada allaha ilk olarak ibadet edilen Kâbe'nin yani mescidi haramın bulunduğu şehirdir..

MEKKE'NİN FETHİ'NİN GERÇEKLEŞMESİNİN ÖNEMİ NEDİR.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِىٓ اُنْزِلَ فِيهِ

الْقُرْاٰنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدٰى وَالْفُرْقَانِۚ

Ramazan ayı, insanlara yol gösterici, doğrunun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak Kur'an'ın indirildiği aydır. Bakara : 185

2-MEKKE KURANIN İNDİĞİ ŞEHİRDİR.610

3-Mekke Efendimiz(sav)'in doğduğu şehirdir...571

İSLAMIN MEKKEDE YAYILMASI VE İŞKENCELER

Allah Rasulü s.a.v. kendisine peygamberlik vazifesi verildikten sonra önce Mekkelileri Allah'ın dinine davet etmiş, fakat onlar bunu kabul etmedikleri gibi müslüman olmaya başlayan herkese de ellerinden gelen bütün eza cefayı da çektirmişlerdi. Hatta o kadar ileri gitmişlerdir ki, Rasulullah s.a.v.'i öldürme kararı almışlar, Cebrail a.s.'ın haber vermesiyle kurdukları tuzak boşa çıkmıştır.

Mekkeli müşriklerin bitmeyen eziyetleri sonucunda müminlerin dayanacak güçleri ve sabırları kalmayınca, Peygamber Efendimiz'in niyazıyla müminlere hicret, Mekke'yi terk etme izni verilmişti.

‘peygamberimizin mekkeden çıkarılışı

Efendimiz s.a.v. Mekke’den çıkarılırken yaşlı gözlerle Mekke’ye dönmüş; “

وَاللَّهِ إِنَّكِ لَخَيْرُ أَرْضِ اللَّهِ وَأَحَبُّ أَرْضِ اللَّهِ إِلَيَّ وَاللَّهِ لَوْلَا أَنِّي أُخْرِجْتُ مِنْكِ مَا خَرَجْت

Ey M… yüzünün en hayırlı yerisin. Bana da en sevimli yersin. Vallahi eğer buradan çıkmaya mecbur bırakılmasaydım, çıkmazdım.

HİCRET SONRASI SAVAŞLAR

Hicret sonrası Mekkeliler yine boş durmadılar, Efendimiz s.a.v. ve müslümanları yok etmek için uğraştılar: Fakat Bedir'de hezimete uğradılar, Uhud'da umduklarına eremediler, Medine'ye kadar gelip Hendek bozgununu yaşadılar....

Efendimiz'in (s.a.v) Umre Rüyası

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ
الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَآءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ
وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ
ذَٰلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ٢٧

Andolsun ki Allah, elçisinin rüyasını doğru çıkardı. Allah dilerse siz güven içinde başlarınızı tıraş etmiş ve kısaltmış olarak, korkmadan Mescid-i Haram'a gireceksiniz. Allah sizin bilmediğinizi bilir. İşte bundan önce size yakın bir fetih verdi. Feth : 27

Mekke'nin Fethi ’ne açılan kapı: Hudeybiye

Feth'e açılan kapı: Hudeybiye

Mart 628'de Hz. Muhammed (s.a.v.), gördüğü bir rüya üzerine 1400-1500 Müslümanla birlikte umre yapmak için Medine'den Mekke'ye doğru yürüdü. Hudeybiye'ye vardıklarında Peygamberimizin Kasvâ isimli devesinin yere çökmesiyle Müslümanlar burada kamp kurdular. Mekkeli müşrikler, Müslümanların umre amacıyla Mekke'ye geldiklerini bilmelerine rağmen onları Mekke'ye sokmamaya karar verdiler. Bu amaçla Halid bin Velid kumandasında 200 kişilik bir süvari birliğini Gamîm mevkiine gönderdiler. Peygamber Efendimiz, Hz. Osman'ı elçi olarak Mekke'ye yolladı.

AĞACIN ALTINDA BİAT EDENLERE MÜJDE!

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ
فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا
قَرِيبًا ﴿١٨﴾

. Andolsun, Allah, sana o ağacın altında biat ederlerken mü'minlerden razı olmuştur, kalplerinde olanı bilmiş ve böylece üzerlerine 'güven duygusu ve huzur' indirmiştir ve onlara yakın bir fethi sevap (karşılık) olarak vermiştir. (Fetih Suresi, 18)

- Rıdvan Biatı

Mekkeliler tarafından iyi karşılanan Hz. Osman, amaçlarının umre ziyareti olduğunu belirtmesine rağmen Mekkeliler, Müslümanların gelmesine izin vermedikleri gibi elçiye de sert tepki gösterdiler, hatta hapsettiler. Müslümanlar arasında onun şehit edildiği haberleri yayıldı. Bunun üzerine Peygamberimiz savaş kararı aldı ve çevresindekiler de ona sonraları "Rıdvan Ağacı" denilecek yerde biat ettiler.

Kureyşliler Müslümanları denemek ve tepkisini ölçmek için küçük bir askeri birlik gönderdi ancak bu birlik Müslümanlarca esir alındı. Bunun üzerine Kureyşliler anlaşmaya razı oldu ve Süheyl bin Amr'ı da elçi olarak gönderdiler. Yapılan tartışmalardan sonra Hz. Ali tarafından kaleme alınan anlaşma

•Hudeybiye Antlaşması Maddeleri

1.Antlaşmanın süresi on yıldır.

2.Esirler karşılıklı serbest bırakılacak.

3.Müslümanlar Kâbe'yi bu yıl ziyâret edemeyecekler; bu ziyâret, bir sonraki yıl yapılacaktır. Gelecek yıl ziyârete gelenler, Mekke'de üç gün kalacak, o zaman içinde müşrikler Mekke dışına çıkacaklar, Müslümanlarla temas kurmayacaklardır.

4.Kureyşlilerden biri, Müslüman olarak da olsa, Medîne'ye sığındığı takdirde iâde edilecek, ama Medîne'den Mekke'ye sığınanlar iâde edilmeyecektir.

5.Diğer Arap kabîleleri dilerlerse Müslümanların tarafına, dilerlerse Kureyşlilerin safına katılabileceklerdir.

ANLAŞMA maddelerinin yazılıp bitirildiği bir anda Kureyş temsilcisi Süheyl bin Amr'ın oğlu Ebû Cendel, ayaklarındaki zincirleri sürüyerek yavaş yavaş Peygamber Efendimiz'in yanına geldi. Ebû Cendel Müslüman olduğu için müşriklerden çok işkence görmüştü. Bir fırsatını bularak ellerinden kaçmış ve kendini Müslümanların arasına atmıştı. Süheyl, antlaşma gereğince ilk iâde edilecek kimsenin oğlu olduğunu söyledi ve elindeki sopayla Ebû Cendel'in yüzüne vurdu. Hâdiseleri hüzünle tâkip eden Rahmet Peygamberi, Ebû Cendel'in antlaşma hârici bırakılmasını ve onu kendisine bağışlamasını Süheyl'den ricâ etti. Ancak taş yürekli müşrik buna yanaşmıyordu. Ebû Cendel de müşriklere teslîm edilirken feryatlarla Müslümanlara yalvarıyor ve yardım istiyordu. Son derece üzgün bir şekilde:

"–Beni tekrar aynı zulüm ateşlerinin içine mi atacaksınız?" diye kendilerine sorarken de yürekleri parçalamıştı. Müslümanlar onun hâline dayanamayıp ağlamaya başladılar. O zaman Allâh Resûlü, Ebû Cendel'e:

"–Ey Ebû Cendel! Biraz daha sabret, katlan! Allâh Teâlâ'dan bunun mükâfâtını bekle! Hiç şüphesiz yüce Allâh sen ve yanında bulunan zayıf, kimsesiz Müslümanlar için bir genişlik ve çıkar yol yaratacaktır. Biz şu kavimle bir barış antlaşması yapmış ve bu yolda kendilerine Allâh'ın ahdiyle söz vermiş bulunuyoruz. Onlar da bize Allâh'ın ahdiyle söz verdiler. Sözümüze vefâsızlık edemeyiz. Zîrâ verdiğimiz sözde durmamak bize yakışmaz!" buyurarak onu tesellî ettiler. (Ahmed, IV, 325; İbn-i Hişâm, III, 367)

Daha sonra, merhamet ummânı Efendimiz, Süheyl'e:

"–Gel etme, sen onu bana bağışlayıver!" diyerek talebini tekrarladı. Ancak Süheyl hiçbir teklifi kabûl etmiyordu. Âlemlerin Efendisi:

"–Öyle ise onu benim için himâyene al!" diye ricâ etti. Süheyl bunu da kabûl etmedi. Onun bu ısrârını görünce, Kureyş temsilcilerinden Huveytıb ile Mikrez:

"–Ey Muhammed! Sen'in hatırın için onu biz himâyemize alıyoruz, kendisine işkence yaptırmayacağız." dediler. (Vâkıdî, II, 608; Belâzûrî, I, 220)

Böylece Resûlullâh, biraz da olsa rahatlamış olarak geri döndü. Müşriklerin bu inatçı ve mağrur tavırlarına artık dayanamayan Hazret-i Ömer, o gün gönlündeki îman coşkunluğuyla bir hayli taşkınlıklar yapmış, zor teskîn olunabilmişti. Hazret-i Ebûbekir hâriç, diğer sahâbîlerin durumları da Hazret-i Ömer'den farklı değildi. Zâhiren hezîmet gibi görünen bu antlaşmada Hazret-i Ömer'in, emr-i nebevîye rağmen fikir beyan etmesine karşı Peygamber Efendimiz:

"–Ben Allâh'ın elçisiyim, O'na isyân edemem. Yardımcım

Ashabı kiramın üzüntüsü

HUDEYBİYE ANTLAŞMASI'NIN SIRLARI

Muâhedenin bitmesinden sonra Süheyl, oğlunu alıp sevinç ve memnûniyet içinde Mekke'ye dönerken, Allâh Resûlü de ashâb-ı güzîne şöyle buyurdu:

"–Haydi, artık kurbanlarınızı kesiniz ve başlarınızı tıraş ediniz!.."

Fakat sahâbe-i kirâmdan hiç kimse bu emri yerine getirmek için yerinden kalkmadı. Onlar, sırrını çözemedikleri bir meselenin sisleri arasında mahzûn ve mağmûm idiler. Hazret-i Peygamber, emrini üç kez tekrarladı. Yine kimse yerinden kımıldamadı. Bu aslâ bir isyan değil, Kâbe'yi ziyâret iştiyâkının yürekleri yakması netîcesinde, daha yeni yapılmış bulunan ahitnâmenin iptâli için küçük bir ümîd bekleyişi idi. Yoksa her biri daha bir gün evvel: "–Allâh Resûlü'nün gönlünde ne murâdı varsa, onun üzerine bey'at ediyorum." diyerek Peygamber Efendimiz'e bağlılık ve itaat yemini etmişti.

Ashâbının bu hareketsizliği karşısında Allâh Resûlü son derece mahzûn oldular. Kederli bir şekilde kıymetli zevcesi Ümmü Seleme'nin çadırına gittiler. Durumu Ümmü Seleme'ye bildirdiklerinde mübârek annemiz, Allâh Resûlü'nü tesellî ederek şu sözleri söyledi:

"–Ey Allâh'ın Resûlü! Siz, ashâbınıza hiçbir şey söylemeden kurbanlarınızı kesiniz, tıraşınızı olunuz! Bu durumda, onlar kendilerine güç gelen bir ağırlığın altında mahzûn olsalar da, sizin yaptığınıza tâbî olacaklardır, onları mâzur görünüz!"

Bu istişâreden sonra çadırından çıkan Hazret-i Peygamber, konuşulduğu gibi hareket etti. Bu hâli gören ashâb, muâhedenin değişmeyeceğini anladılar ve hepsi Resûlullâh'nün yaptıklarına tâbî oldular. Kurbanlarını kestiler, saçlarını tıraş ettirdiler. Bu hâdiseyi müşâhede eden Ümmü Seleme:

"–Müslümanlar kurbanlıklara doğru öyle bir sıçradılar ki, birbirlerini ezeceklerinden korktum." demiştir. (Buhârî, Şurût, 15; Ahmed, IV, 326, 331; Vâkidî, II, 613)

Resûlullâh ile ashâbı kurbanlarını kesip tıraş olduktan sonra, Allâh Teâlâ bir kasırga gönderdi. Ashâbın saçlarını havalandırıp Harem içine savurdu. Sahâbîler, bunu umrelerinin kabûlüne bir işâret saydılar [8] Bunun ardından da Medîne'ye hareket edildi.

FETH-İ MÜBİN NE DEMEK?

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ۝١

Biz sana doğrusu apaçık bir fetih ihsan ettik.
Feth : 1

Hudeybiye antlaşmasının ilk müsbet netîcesi İslâm'ın hızlı bir yayılma göstermesi oldu. Bu barış döneminde İslâm teblîğine yeni imkânlar ve yayılma sahaları açıldı. Bu sâyede Müslümanlar, müşriklerle bir araya gelmeye, onlara Kur'ân-ı Kerîm okumaya ve İslâm hakkında açıktan açığa konuşmaya başlamışlardır. Müslümanlıklarını gizleyenler de artık inançlarını korkusuzca îlân edebiliyorlardı. [14]
Hâlbuki bundan önce, iki taraf birbiriyle bu kadar rahat görüşemiyordu. Barıştan sonra müşrikler Medîne'ye serbestçe geliyorlar, Müslümanlar da Mekke'ye serbestçe gidiyorlardı. Oradaki âileleri, dostları ve diğer insanlarla görüşüp konuşma imkânı buluyorlardı. Peygamber Efendimiz'in hâl ve hareketleri, mûcizeleri, ahlâkı ve yolunun güzelliği hakkında Müslümanların verdikleri bilgiler ve öğütler artık dinlenir olmuş, böylece müşriklerin kalpleri yumuşayıp İslâm'a meyletmeye başlamışlardı. Zâten çöllerde oturan Araplar da Müslüman olmak için Kureyş müşriklerinin îmân etmelerini bekliyorlardı. Bu müddet içinde, müşriklerin ileri gelenlerinden Amr bin Âs, Hâlid bin Velîd ve Osmân bin Talha gibi kimseler dahî Müslüman olmuşlardı. [15]
İslâm temsilcileri, emniyet içerisinde çeşitli bölgelere gitmişler, her vesîle ile insanlara İslâm'ı anlatma imkânı bulmuşlardı. Bu dönemde Müslüman olanların sayısı kat kat arttı.
İmam Zührî, Hudeybiye Müsâlahası'nın netîcelerini, Allâh Resûlü'nün bu hususta ki hadîs-i şerîflerinden faydalanarak şu şekilde hulâsa eder:
"Daha önceleri Müslümanlarla müşrikler, karşılaştıkları her yerde savaşmış ve çarpışmışlardı. Hudeybiye barışı olunca harp ve çarpışma sona erdi. İki taraf arasında güven ortamı teşekkül etti. Birbirleriyle görüşüp kaynaşma imkânı buldular. Hattâ muhtelif konularda yardımlaşmaya başladılar. Bu sırada kime İslâm'dan söz açılsa, biraz düşündükten sonra hakîkati kavrıyor ve hemen Müslüman oluyordu. Öyle ki, Hudeybiye'den Mekke fethine kadarki iki senede zarfında Müslüman olanların sayısı, Hudeybiye'ye kadar geçen on dokuz senelik İslâmî dâvet netîcesinde Müslüman olanların sayısından daha fazla olmuştu."

Kureyşiler'in Anlaşmayı Bozması

Hudeybiye Antlaşması'nın üzerinden 17-18 ay kadar bir zaman geçmişti ki, kendilerine bağlı bulunan Benî Bekir kabîlesini kışkırtarak, Müslüman olan Huzâalıların üzerine saldırttılar. Kendi içlerinden bâzıları da bu âdî cinâyete iştirâk ettiler.[1]

Allâh Resûlü'ne bağlı olan Huzâa kabîlesi, baskına uğradıklarında namazda idiler. Hunharca bir katliâmla kimi secdede, kimi rükûda, kimi kıyâmda iken şehît edildiler. Hattâ Harem'e sığındıkları hâlde, Kureyş ve Benî Bekirliler oranın haramlığını ihlâl ederek katliâma devâm ettiler. Durum, derhâl Allâh Resûlü'ne bildirildi.[2]

Peygamber Efendimiz, kendisine bu acı haberi getiren Amr bin Sâlim'i dinlerken mübârek gözlerinden süzülen inci tâneleri gibi gözyaşları, gül yanaklarını ıslatıyordu. Peygamberler Sultânı Efendimiz son derece mahzûn olmuştu. Gönlü yaralı sahâbîsi Amr bin Sâlim'e tesellî sadedinde:

***"–Sen yardım olundun ey Amr!"* buyurdu.**

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN MEKKELİ MÜŞRİKLERE TEKLİF ETTİĞİ ÜÇ MADDE

Kan dökmeden açılan kapı

Rasulullah s.a.v. Mekke'nin kan dökülmeden fethedilmesini istiyordu. Yine de çok hassas davranıyordu. Hassasiyeti her iki cephe için de geçerliydi.Kendi askerlerinden de Mekkelilerden de zayiat verilmesini istemiyordu. Hz. Peygamber s.a.v.'in tek arzusu Kureyş reislerinin İslâm hakikatini anlamaları idi.

SAHABENİN YAKALADIĞI CASUS

HATIB BİN EBİ BELTEA

Mekke fethi için hazırlıkların yapıldığını gördü. Mekke'de bulunan akrabalarının hayatından endişe duymaya başladı. Yakınlarına olan merhametinden ve onları himâye altına almak gibi bir düşünce ile Kureyş'in ileri gelenlerine bir mektup yazdı. Durumu onlara bildirdi. Sevgili Peygamberimiz ise, yaptığı hazırlıkları gizli tutuyor ve karşı tarafın duymasını istemiyordu. Maksadını birkaç sahâbiye açmıştı. Hâtib da onlardan biriydi. Mektupta şunlar yazılıydı:

HATIB BİN EBİ BELTEA

SAHABENİN YAKALADIĞI CASUS

"Ey Kureyş ahalisi! Hiç şüpheniz olmasın ki, Rasûlullah üzerinize gece karanlığı gibi korkunç, sel gibi bir orduyla gelmek üzeredir. Allah'a yemin ederim ki, Rasûlullah tek başına da kalsa Allah onu muzaffer kılar. Zira bu Allah'ın ona bir vaadidir. Başınızın çâresine bakınız."
Ebu Leheb'in müşrik câriyesi Sâre o sırada Medine'de idi. Hâtib mektubu onunla gönderdi. Allah Teâlâ bu olayı Habîbine vahiyle bildirdi. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz ashaptan Hz. Ali, Zübeyr ibni Avvam ve Mikdad İbni Esved radıyallahu anhüm'ü çağırdı. Onları görevlendirdi ve:
"Hâh mevkine vardığınızda bir kadına rastlayacaksınız. O beraberinde bir mektup götürmektedir. Kendisini yakalayıp mektubu alınız!" diye tâlimat verdi.

HATİB'İN SAVUNMASI

Sahabîler derhal hareket etti ve Hah mevkiinde kadını yakaladılar. Karşılıklı sözlerden sonra mektubu ele geçirdiler. Medine'ye döndüler. Efendimiz mektubu alınca Hâtib'ı çağırttı. "Ya Hâtib bu nedir?" dedi. O da: "Ya Rasûlallah acele karar vermeyiniz. Benim bu teşebbüsüm, kâfirlerden yana olmak dinimden dönmek onlara yardım etmek için değildir. Sadece Mekke'deki akrabalarımı korumak ve onları himaye etmek gayesine mâtufdur" dedi. Hâtib'ın savunmasını Fahr-i Kâinat (s.a) Efendimiz kabul etti. Fakat sahâbe-i kiram bu olayı içlerine sindiremedi. Hatta Hz. Ömer öldürülmesini istedi. Efendimiz onu ve ashâbını yatıştırmak için: "Ey Ömer! Bu zât Bedir savaşına katıldı. Allah Teâlâ onlar için ?Ne isterseniz yapınız. Ben sizi bağışladım.' buyurdu" dediğini hatırlattı. Bunun üzerine Hz. Ömer ve ashâb-ı kiram sâkinleşti.

Bir müddet sonra da şu âyet-i kerime nâzil oldu: "

Ey İman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar size gelen hakkı inkâr ettiler. Rabbiniz olan Allah'a inandınız diye Resûlü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer rızamı kazanmak üzere benim yolumda cihad etmek için çıktıysanız (böyle yapmayın). Onlara gizlice sevgi besliyorsunuz. Oysa ben sizin gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilirim. Sizden kim bunu yaparsa mutlaka doğru yoldan sapmıştır. Mümtehine : 1

İSLAM ORDUSUNUN HAREKETİ

Hicretin sekizinci yılında Ramazan Ayı'nın onuncu günü Allâh Resûlü, on bin kişilik muazzam îmân ordusuyla Medîne'den ayrıldılar. Cihâd üzere olduklarından yolda iftar ettiler. Ashâba da böyle emir buyurdular.[9]

Cuhfe denilen mevkîye vardıklarında Hazret-i Abbâs ile karşılaşıldı. Daha evvel Müslüman olmuş bulunan Hazret-i Abbâs, bunu gizleyerek Mekke'de kalmış, oradan Kureyş'in durumunu her zaman Allâh Resûlü'ne rapor etmişti. Mekke-i Mükerreme'de kalmasının bir sebebi de, uhdesinde bulunan hacılara su dağıtma vazîfesini îfâ etmesiydi. Nihâyet vaktin geldiğini düşünerek, o da hicret etmek için ehl ü ıyâli ile birlikte yola çıkmıştı.[10] Buna çok sevinen Allâh Resûlü:

***"–Ben peygamberlerin sonuncusu olduğum gibi, sen de Muhâcirlerin sonuncusu oldun!.."* buyurdular. (Ali el-Müttakî, XI, 699/33387)**

Allâh Resûlü de ashâbına son hitâbını îrâd buyuruyordu:
"Size karşı herhangi bir saldırı vâkî olmadıkça, hiç kimseye kılıç çekmeyiniz!" (İbn-i Hişâm, IV, 28)
Bundan sonra Allâh Resûlü, dört kola ayırdığı İslâm ordusuna hareket emrini verdi. Böylece Mekke, dört bir taraftan yankılanan tekbîr sesleriyle doldu.
Sekiz yıl evvel iki deve ve üç kişi ile Mekke'den mahzun bir şekilde ayrılan Hazret-i Peygamber, bugün Allâh'ın lutfu ile on bin kişilik muazzam ve muhteşem bir kuvvetle mübârek beldeye giriyordu. O gün yurdundan çıkarılmış mazlum bir ferd, bugün yurdunu fetheden muzaffer bir fâtihti. Fakat O, bununla aslâ gurûra kapılmayarak devesinin boynu üzerinde secde eder bir vaziyette, yâni bu nîmeti lutfeden Allâh'a şükür hâlinde Mekke'ye giriyordu. Başını Allâh Teâlâ'ya karşı tevâzû ile o derece eğmişti ki, sakalının uçları neredeyse devenin semerine değmekteydi. O esnâda devamlı olarak:
«Ey Allâh'ım! Hayat, ancak âhiret hayâtıdır!» diyordu.[16] (Vâkıdî, II, 824; Buhârî, Rikâk, 1)

Mekkeliler hiç beklemedikleri bir anda on bin kişilik sahabe ordusunu karşılarında görünce akıl tutulması yaşamışlardı. Neye uğradıklarını şaşırdılar. Hiçbir şey yapamadılar. Herkes şimdi ne olacağını bekliyordu.

Rasulullah s.a.v. Mekke'ye girdiğinde, fethi kendisine nasip etmesinden ötürü minnet ve şükranını bildirircesine başını önüne eğiyordu.

Mekkeye girerken peygamberimiz şöyle diyor

Deki: "Rabbim! (Gireceğim yere) doğruluk ve esenlik içinde girmemi sağla. (Çıkacağım yerden de) beni doğruluk ve esenlik içinde çıkar. Katından bana yardımcı bir kuvvet ver." İsrâ : 80

Hz. Peygamber, Hacer-i Esved'i selamlayıp öptü ve Kâbe'yi tavaf etti. Allaha Hamd-ü Senalar etti.

Sonra Kâbe’yi tavaf etti. Kâbe’nin içinde ve etrafında üç yüz altmış put bulunuyordu. Elindeki yay ile bunlara bir bir dokunuyor ve şöyle diyordu: “

٨١ وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ ۭ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوْقًا

AF BAYRAMI

Bu sırada Kureyşliler, Mescid-i Harâm'a dolmuş, haklarında verilecek hükmü bekliyorlardı. Allâh Resûlü, sâdece oradakilere değil, bütün insanlığa şâmil olan şu cihanşümûl hutbesini îrâd buyurdu:

"Allâh'tan başka ilâh yoktur. Yalnız O vardır. O'nun hiçbir nazîri ve şerîki yoktur. Allâh, vaadini yerine getirmiş, kuluna yardım etmiş ve bütün düşmanlarımızı dağıtmıştır. Kâbe hizmeti ve hacılara su dağıtma işi dışında bütün eski gelenek ve görenekler, mal ve kan dâvâları, bugün şu iki ayağımın altındadır.

Ey Kureyşliler!

Allâh, sizden câhiliyet gurûrunu, babalarla, soylarla (övünüp) kibirlenmeyi giderdi. Bütün insanlar Âdem'den, Âdem de topraktan yaratılmıştır.

(Efendimiz, bu ifâdelerin ardından şu âyet-i kerîmeyi okudu:)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى
وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ
اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

«Ey insanlar! Doğrusu Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve sizi (kibre kapılıp da övünmeniz için değil) birbirinizle tanışasınız diye milletlere ve kabîlelere ayırdık. Allâh katında en üstün olanınız, muhakkak ki O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz ki Allâh, bilendir, her şeyden haberdardır.» (el-Hucurât, 13)"

Allâh Resûlü Mekke halkına:

"–Ey Kureyş topluluğu! Şimdi benim, sizin hakkınızda ne yapacağımı sanırsınız?" **diye sordu. Kureyşliler:**

"–Biz Sen'in hayır ve iyilik yapacağını umarak; «Hayır yapacaksın!» deriz. Sen, kerem ve iyilik sâhibi bir kardeşsin! Kerem ve iyilik sâhibi bir kardeş oğlusun!.." dediler.

Serbestsiniz!'

قَالَ لَا تَثْرِيبَ

عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ۖ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ ۖ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾

Bunun üzerine Hazret-i Peygamber:
"–Ben de Hazret-i Yûsuf'un kardeşlerine dediği gibi: **«...Size bugün hiçbir başa kakma ve ayıplama yok! Allâh sizi affetsin! Şüphesiz O, merhametlilerin en merhametlisidir.»** (Yûsuf, 92) *diyorum. Haydi gidiniz, artık serbestsiniz!"* buyurdu.

İSLAM'A GİREN MÜŞRİKLER

Uhud Harbi'nde Hazret-i Peygamber'in amcası Hazret-i Hamza'nın ciğerini hırsla dişleyen Hind de Mekke'nin fethi günü îmân ederek umûmî affa mazhar oldu. Allâh Resûlü kelime-i tevhîdin şânı hürmetine onu da bağışladı.[18]

Ebû Cehl'in oğlu İkrime, sayılı İslâm düşmanlarındandı. Mekke'nin fethinden sonra Yemen'e kaçmıştı. Hanımı, Müslüman olarak onu Hazret-i Peygamber'in yanına getirdi. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Allâh Resûlü, İkrime'yi memnûniyetle karşılayarak

***"–Ey göçmen süvarî, hoş geldin!"* buyurdu ve Müslümanlara karşı yaptığı zulmü yüzüne vurmayıp onu da affetti. (Hâkim, III, 271/5059; Vâkıdî, II, 851-852)**

Hebbâr bin Eşved de İslâm düşmanlarının önde

Çünkü Kur'ân-ı Kerîm'de:

"(Ey Resûlüm!) **Sen af yolunu tut, bağışlâ, uygun olanı emret, câhillere aldırış etme, onlardan yüz çevir!"** buyruluyordu. (el-A'râf, 199)

GURUPLAR HALİNDE İSLAM DİNİNE GİRDİLER

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ
اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ ۚ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

1. Allah'ın yardım ve zaferi geldiği zaman,
2. Ve insanların kafile kafile Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman,
3. Rabbine hamd ile tesbih et ve O'ndan af dile. Çünkü O tevvabdır, tövbeleri çok kabul eder.

MEKKE'DE İLK EZAN

Oku Ya Bilal, Bir Daha Dinmeyecek Ezanı,

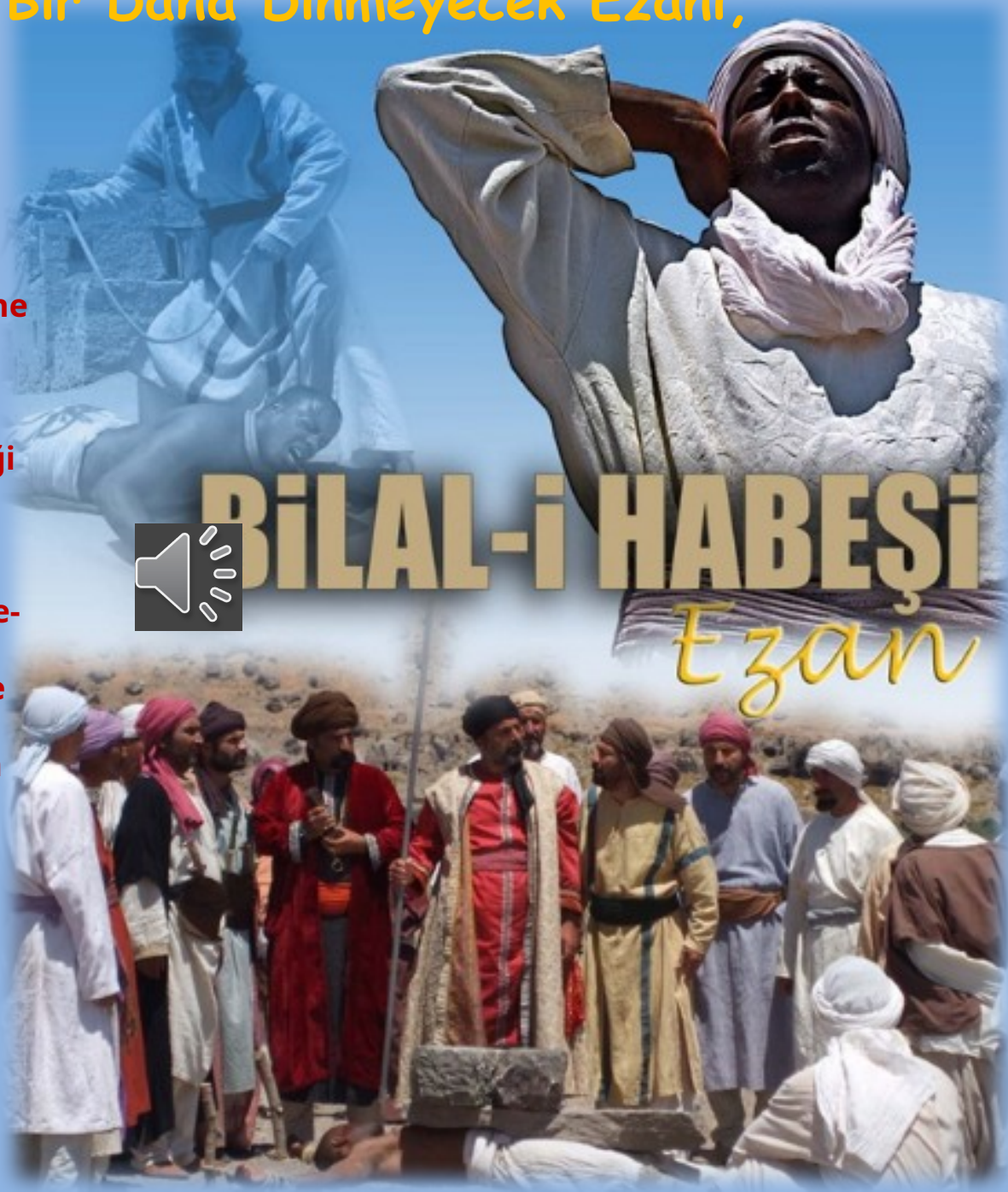

Mekkeliler, Hazret-i Peygamber'in bütün insanlığa numûne olarak sergilediği af bayramının sürûrunu yaşarken öğle vakti girmişti. Resûlullâh, her zaman olduğu gibi yine ezân okuması için Hazret-i Bilâl'e emretti. Hazret-i Bilâl, bir zamanlar köle olarak akıl almaz işkencelerle "Ehad, Ehad" diye inlediği günleri hatırladı. Artık zulüm zevâle ermişti. Şimdi hür idi ve zafer kazanmış bir îmân ordusu ile Mekke'de idi. Allâh'a şükrederek Kâbe-i Muazzama'nın üstüne çıktı. Yakıcı nağmelerle ezâna başladı. Öyle içli ve yanık bir ezân okuyordu ki, bütün Mekke dağları ve semâsı bu ulvî sadâ ile yankılanıyordu. Gökler mütebessim, yerler mesrûr oldu. O gün okunan ezân-ı Muhammedî, mü'minlere ebedî bir hâtıra idi. Bu manzarayı gören müşriklerden birkaçı:

"–Yazıklar olsun bize!.. Köleler kadar da olamadık! Onlar nerelere ulaştı, bizler ne hâlde kaldık?" diye önceden yaptıklarına, yâni o âna kadar hakîkatten gâfil kalmalarına

HZ EBU BEKİR BABASINI MÜSLÜMAN OLMASINI İSTER

Resûlullâh Mescid-i Harâm'da otururken, Hazret-i Ebûbekir, babası Ebû Kuhâfe'yi getirdi. Allâh Resûlü onu görünce:
"–Ey Ebûbekir! İhtiyar babanı buraya kadar yormasaydın, ben onun yanına gelseydim!" buyurdu.
Hazret-i Ebûbekir:
"–Yâ Resûlallâh! Onun Sana gelmesi, Sen'in ona gitmenden daha münâsiptir." karşılığını verdi.
Resûlullâh Ebû Kuhâfe'yi önüne oturttu, elini kalbinin üzerine koydu ve:
"–Ebû Kuhâfe! Müslüman ol, selâmet bulursun!" dedi. O da müslüman oldu, samîmî olarak şehâdet getirdi. (İbn-i Sa'd, V,
Ebû Kuhâfe, bey'at etmek üzere elini Fahr-i Kâinât'ın mübârek eline uzatınca Peygamber âşığı Hazret-i Ebûbekir kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Resûlullâh hayretle niçin ağladığını sorunca Hazret-i Ebûbekir gözyaşları içinde:

EMSÂLSİZ BİR VEFÂ

gün kaldılar. Bu arada Ensâr'dan bâzıları endişelenmişler, Hazret-i Peygamber'in bir daha Medîne'ye dönüp dönmeyeceklerini düşünüyorlardı. Çünkü Allâh Teâlâ, O'na doğup büyüdüğü mübârek ve mukaddes yerin fethini nasîb etmişti. Safâ Tepesi'nde duâ etmekte olan Hazret-i Peygamber, Ensâr-ı Kirâm'ın bu tedirginliklerini sezdiler. Duâları bittikten sonra onların yanına gelerek:

"–Konuştuğunuz nedir?" diye sordular.

Onlar da endişelerini dile getirince, Allâh Resûlü büyük bir vefâ örneği sergileyerek şöyle buyurdular:

"–Ey Ensâr! Öyle bir şey yapmaktan Allâh'a sığınırım. Ben sizin memleketinize hicret ettim. Hayâtım hayâtınız; ölümüm de sizin yanınızdadır."

Bu ifâdelerden sonra Ensâr'ın endişesi zâil oldu.

(Müslim, Cihâd, 84, 86; Ahmed, II, 538)

SONUÇ

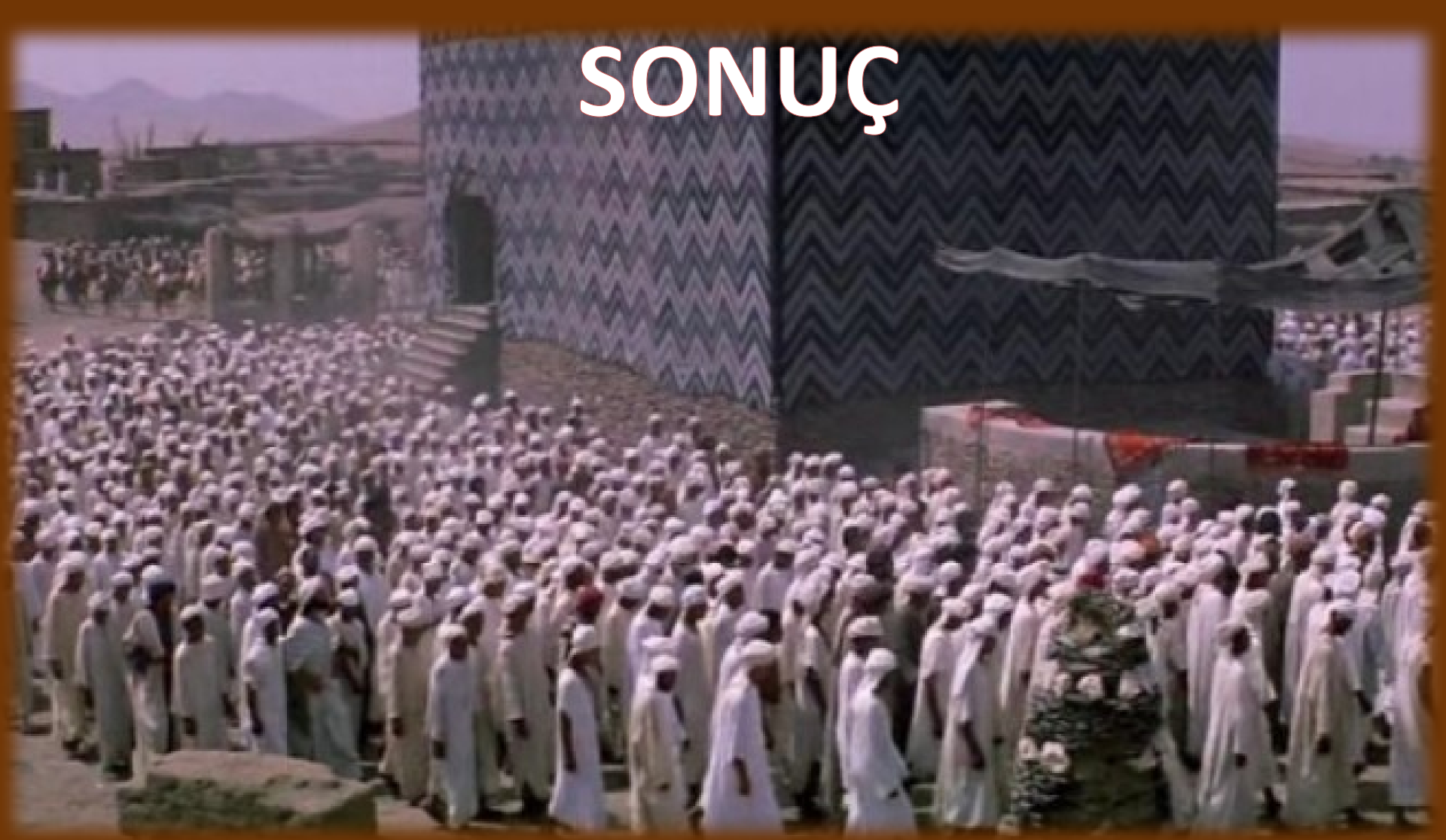

Hem savaş taktiğini ümmetiyle istişare eden, hem devlet başkanı, hem başkomutan olan “Alemlere Rahmet” en yüce Peygamber; O ümmetle beraber insanlık tarihinde görülmemiş bir fetih ve bu fetihten daha iki yıl önce inen Fetih suresinde “Fethun Mübin”, isimli bu zafer, hiç kan dökülmeden fethedilen şehir, Mekke’nin fethi böylece gerçekleşmiştir. (3)

Mekke'nin Fethi'nin yıldönümü bütün İslam alemine kutlu olsun...!!!

1390.yıl

Mekke'nin fethinin, memleketimiz ve bütün İslâm Alemi için hayırlara vesile olmasını ve Rabbimin bizleri kendisine kul Habibine ümmet olan ve şefaatine nail eylediği kullarından eylemesini niyaz ederim. [redacted]

SUNDU

TEŞEKKÜR
EDERİM
DİNLEDİĞİNİZ
İÇİN.

İBRAHİM BÖLÜKBAŞI
DİN GÖREVLİSİ